

- Az Erdészeti Lapok kiadási költségeinek csökkentése, bevételeinek növelése.
- Pályázati források maximális feltárása és pályázatok beadása. Pénzügyi együttműködési megállapodások, támogatások költése.

2. Feladatok rangsorolása:

Pénzügyi támogatást igénylő feladatok, fontossági sorrendben:

- OEE működtetése,
- Terveiben szereplő programok megvalósítása
- Erdészeti Lapok kiadása,
- Kiadványok megjelenítése.

A terv mellékletei: Pénzügyi terv, Befektetések terve

Budapest, 2006. március 31.

Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!

Cserép János sk.
elnök

Összeállította: Ormos Balázs főtitkár

Elfogadta: Elnökség a 8/2006. (márc. 31.) sz. elnökségi határozatával.

Jóváhagyta: Küldöttközgyűlés a 3/2006. (ápr. 20.) sz. küldöttközgyűlési határozatával.

Mucsi Ferenc 1937–2006

Nemrég még arról beszéltünk, hogy szervezünk egy osztálytalálkozót, egy jó hangulatú, baráti együttlétet. Feri örömmel vette a szervezők igyekezetét, és ígerte, részt vesz a rendezvényen. Régen találkoztunk vele, egészsége romlása miatt 1995. évi találkozókon volt köztünk legutóbb, vártuk az együttlétet.

Jött a lesújtó hír, Mucsi Ferenc 2006. március 21-én hobbikertjébe menve, csendben, percek alatt elment az élethől. Fáj a távozás, korrekt, igaz jó barát, kolléga volt.

A Nagyatád székhelyű Délsomogyi Állami Erdőgazdaságnál 1958. évben kezdte erdészi munkáját. Kezdetben a Lábodi Erdészethél beosztott erdész, a Simongáti Fűrészüzemben műszakvezető, majd kerületvezető erdész. Kerületében a túltartott erdők, a soron lévő állományok letermelése, az erdők felújítása jelentős feladatot jelentett. A munkahelyi kihívásnak nagy lendülettel, erős szakmai elkötelezettséggel igyekezett megfelelni. Vezetői felismerték benne a munkahelyi vezetői erényeket, és 1968-ban az erdészet fahasználati műszaki vezetője lett.

A somogyi erdőgazdaságok kaposvári székhellyel való összevonását követően a Nagyatádi Erdészet, a hozzácsatolt Segesdi, Lábodi és Berzencei Erdészettel 14 500 hektáros erdészet lett. A messze átlagon felüli fakitermelési és értékesítési feladatok ellátására szervezett fahasznosítási ágazat vezetésével bízták meg Mucsi Ferencet 1983. évben. A rábízott ágazatot nagy határozottsággal, a szakszerűségre, a szervezetségre nagy súlyt helyezve eredményesen vezette. A közvetlen munkatársaival, akik jó felkészültségűek, nagy munkabírárságuk voltak, élő kapcsolatot tartottak a nagy kiterjedésű erdészet 90–100 ezer m³ termelési, értékesítési munkáival. Nagy erőpróba volt az 1984–85. évi hőtörés 120–130 000 m³/évi fakitermelése, amelyet követett három éven keresztül az évi előírást megfelelő jelentős száradék letermelése. A sajátos választékkála szerint közel 50 000 m³ erdei faválasztékot kellett kérgezni évente. A fakitermelés kellő ütemű irányítása mellett nagy súlyt helyezett a friss piaci informáltságra, a fatermékek folyamatos értékesítésére. Eredményes, jó munkáját több ízben vállalati elismeréssel jutalmazták, és három alkalommal Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetésben részesítették.

Megromlott egészsége miatt 1989. december 30. napjával rokkantsági nyugdíjba helyezték, ezzel egy szépívű karrier a csúcson véget ért. Nyugdíjasként tartotta a szakmai barátságot volt munkahelyével, a volt kollégái mindig barátságosan fogadták.

Most csendes a lakás, amelyben lakott, csendesek az unokák, érzik, hogy valami visszavonhatatlan eset történt, csendesek a kerti kisgépek, nem csattog a metszőolló.

Drága osztálytársunktól, kollégánktól szűk családi körben búcsúzott felesége, két lánya, vő, öt unokája és a lelkünkben búcsúztunk tőle barátok, kollégák, volt tanárai.

Muth Endre

Galgóczi Ernő aranyokleveles erdőmérnök (1928–2006)

1928. augusztus 31-én született Nagylónyán. Édesapja erdész volt, a természet szeretetét a szülői házból hozta, 12 évesen már vadászott.

Erdőmérnöki oklevelét 1955-ben szerezte

meg Sopronban.

Még ez évben a Honvéd Térképészeti Hivatalhoz került, mint polgári alkalmazott. 1958-tól a Soproni Földhivatal Földnyilvántartó részlegénél, mint műszaki előadó dolgozott. 1962-től az Erdészeti Technikum műszaki tanáraként tevékenykedett. 1968-tól a Veszprémi, majd néhány évvel később a Szombathelyi Erdőrendezőszékhelyen üzemtervezőként dolgozott. Innen vonult nyugdíjba 1988-ban.

Kiváló Munka Érdeméremet 1974-ben és 1988-ban kapott, az Erdőrendezőszékhely Kiváló Dolgozója címet és érmet 1983-ban vehette át.

1968-ban a Veszprémi Bérkilövő Vadászársaság alapító tagja, majd egyesülés után a Pápai Bakony Bérkilövő Vadászársaság elnöki tisztét is betöltötte. 2002-től tiszteletbeli tagnak választották.

Kedves Ernő Bácsi!

Munkád kiteljesedését az erdőrendezésben eltöltött évek jelentették.

Harmincezer hektár állami és szövetkezeti erdőterület üzemtervezését végezted el. Ezen felül sok száz hektár új erdő termőhely-feltárását és telepítési tervét is elkészítetted.

A területet mindig alaposan ismerted, és sose mulasztottad el a tő melletti erdészek véleményének kikérését.

Jól hasznosítottad földmérésben szerzett gyakorlatodat is. A felmerülő geodéziai, ingatlan-nyilvántartási munkákat szívesen átvállaltad tőlünk, e terület szakavatott ismerője voltál.

Megmaradtál pedagógusnak is. Számos diplomatervező üzemi konzulense voltál, és szívesen emlékeznek Rád az irányításod alatt szakmai gyakorlatot töltött egykori hallgatók is.

Nyugdíjba vonulásod után is fáradhatatlanul tevékenykedtél. Dolgoztál az Erdészeti Múzeumban, segítetted öregdiákjaid gyermekeit soproni tanulmányaikban. Behatóan foglalkoztál a gyógynövényekkel.

Legutóbb pedig megszerveztél 50 éves találkozókat. Odaadón kutattad fel aranydiplomára jogosult társaid lakcímét, majd az aranydiplomás erdőmérnökök képviselője lettél.

2006. május 4-én megdöbbenéssel értesültünk váratlan halálodról.

Május 12-én vettünk tőled végső búcsút a soproni Szent Mihály temetőben.

Munkádban helytálltál.

Négy gyermekedet becsülettel felnevelted. Jó kolléga voltál.

Nyugodt szívvel tekinthetsz le az általad annyira szeretett soproni, bakonyi és sokorói erdőkre.

Ernő Bácsi nyugodjál békében!

Martos Géza

Rövid időn belül Alma Materünk Erdőhasználati Tanszékének két korábbi oktatója is elhagyta a földi erdőket, hogy égi lombok alatt nyerjenek örök nyugodalmat.

Kékési József egyetemi adjunktus 1926–2006

1926. június 17-én, Parádon született, hétgyermekes szegény család első gyermekeként. Rendkívül nehéz gyermekkor miatt megszakításokkal, majd munka mellett (Mátrai Erdőgazdaság) végezte általános- és középiskolai tanulmányait. Erdőmérnöki oklevelét 1957-ben szerezte meg Sopronban.

1957-től a Cserhádi Erdőgazdaság Inászói Erdészethéjének erdőművelési műszaki vezető-

je, majd 1959-től a Budapesti Erdőgazdaság István-majori Erdészeti színter erdőművelési műszaki vezető volt. 1961-1970 között a soproni Erdészeti Technikum pedagógusként dolgozott. 1970-ben mérnök-tanári oklevelet szerzett, és ebben az évben kinevezték az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőhasználati Tanszékére, ahol adjunktusként dolgozott 1985-ig, nyugállományba vonulásáig. Egyetemi oktatói tevékenysége mellett 1976-ban erdővédelmi szakmérnöki diplomát szerzett.

Tudományos munkáit elsősorban a mellékhaszonvételek területén végezte, de számos Erdőhasználati jegyzet elkészítésében is részt vett. Oktatta a Fakereskedelem c. tantárgyat, szervezte a külső gyakorlatokat, tanulmányutakat és szinte napi kapcsolatot tartott a Tanulmányi Állami Erdőgazdasággal. Emberi és erkölcsi magatartása mind az oktatásban és nevelésben, mind a nagyszerű munkahelyi légkör kialakításában rendkívüli szerepet játszott.

Nyugdíjasként szinte minden szabadidejét gyönyörű lövéri gesztenyékertjében töltötte, ahol mindig szívesen látta vendégül barátait. Itt nevelt sok ezer szelídgesztenye oltványával segítette az értékes fajok újbóli elterjedését Sopronban és környékén.

Dr. Tóth Ferenc egyetemi adjunktus 1937–2006

1937. június 6-án született Lövön. A soproni Széchenyi István Gimnáziumban végezte középiskolai tanulmányait. Erdőmérnöki oklevelét 1960-ban szerezte meg az Erdőmérnöki Főiskolán. A Veszprémi Erdőrendezőszéknél gyakornokként kezdte meg szakmai munkáját. 1961-től a Keszthelyi Állami Erdőgazdasági Uzsai Erdészeti volt fahasználati műszaki vezető.

1962-ben került az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőhasználati Tanszékére, ahol tanársegédként, majd adjunktusként dolgozott 1975-ig. Kidolgozta a vágásszervezési terv készítésének módszerét. 1968-ban részt vett az első országos mérnöktovábbképző tanfolyam megszervezésében, a tananyag összeállításában.

1975-ben kapott felkérést az Országos Természetvédelmi Hivatal Soproni Felügyelőségének megszervezésére és vezetésére. Működése ideje alatt több ezer ha terület került természetvédelmi oltalom alá, többek között az egyetem botanikus kertje is. 1980-ban munkáját a Munka Érdemrend bronz fokozata kitüntetéssel ismerték el.

1981-től a felügyelőség átszervezése miatt a soproni Erdészeti Szakközépiskolában vállalt állást, ahol munkaszervezést oktató. 1985-ben mérnök-tanári diplomát szerzett Gödöllőn.

1986-ban került vissza az egyetem Erdőhasználati és Feltárási Tanszékére tudományos munkatársként. Ekkor dolgozta ki a fahasználatok tervezését és szervezését segítő számítógépes programját, melynek fő részeit ma is hasznosítják a tanszéken. A témából 1994-ben sikeresen megvédte mūsza-

ki doktori dolgozatát. Ugyanebben az évben egyetemi adjunktussá nevezték ki. 1997-ben vonult nyugdíjba.

Az Erdőhasználati Tanszék jelenlegi oktatói

Tajti László 1926-2006

2006. június 2-án búcsúztattuk régi kollégánkat a kisteleki temetőben.

Volt kollégái, akik még emlékeztek rá és összejártak vele, valamint az akkori fiatalok, akik sokat tanultak Tőle és ma már kellő szakmai és élettapasztalattal rendelkeznek, kísérték nyughelyére.

1950-től gyakorlatilag egy munkahelyen dolgozott. Műszaki vezetőként ment nyugdíjba 1986-ban.

1953-tól volt tagja az OEE-nek.

Emberséges, erdőt szerető jó kollégát veszítettünk el.

Sere Ferenc
Helyi csoport titkára

Körmendi Gyula halálára

1927. szeptember 17-én született Budapesten. Kereskedelmi érettségét szerzett 1948-ban, majd erdőszaktanári oklevelet 1961-ben. 1955-től 1990 márciusáig – nyugállományba vonulásáig – Budapesten a Hármashatárhegyi erdőszektort vezető erdősz. Több kitüntetés birtokosa. (Közbiztonsági érem aranyfokozat, 1960. Kiváló dolgozó, 1972. Kiváló fásító, miniszteri oklevél 1973. Kiváló munkáért miniszteri kitüntetés, 1985.) 2006. május 7-én hunyt el.

Alig ismertem őt.

Én az erdőszektort 1968 nyarán Bajnán kezdtem. Négy hónap fahasználati gyakornokság után Visegrádon folytattam, mint építésvezető-gyakornok.

Az 1970. évi tél rengeteg csapadékot hozott. Méteres hó állt a Pilisben, az útépitésen semmit sem tudunk dolgozni. Nagy gondot okozott, hogy munkavállalóinknak milyen megélhetést tudunk biztosítani. Ekkor vetődött fel bennem az ötlet: Keressük meg a Fővárosi Közterület-fenntartó Vállalatot. Budapest szintén fuldoklik a hótól. A rádióban szüntelenül kérték az alkalmi hómunkások jelentkezését. Intézzük el, ha lehet, hogy a kubikosaink, gépkezelőink, mint pesti hómunkások keressék meg mindennapi kenyerüket.

Az ötletet a Parkerdőgazdaság igazgatója, dr. Madas László jónak tartotta. Bejelentkezett az FKfV igazgatójához, Hajdu György-höz, és elmentük javaslatunkat előadni. Hajdu igazgató úr megkülönböztetett kedvességgel fogadta Madas igazgató urat, néhány perc alatt egymás tenyerébe csaptak. Ennek következményeként napokon belül több íz pilisszentlászlói munkatársunk költözött be az FKfV munkásszállására, és megkezdtek pesti munkájukat.

Nem szeretném, ha ezek az emberek megfelelő parkerdős vezetés nélkül marad-

nának. A Budapesti Erdészettől melléjük vezényel egy erdősz, vedd fel vele a kapcsolatot. – mondta Madas László.

A kivezényelt erdőszet Körmendi Gyulának hívták. Mosolygós arccal mutatkoztunk be egymásnak. A kapcsolatunk másodpercek alatt tisztá lett: Adott egy feladat, azt jól kell megoldani, más tényezőt pedig nem is jegyzünk. Az FKfV-s szerepét olyan természetességgel vette tudomásul, mintha egy erdősz született szerepe lenne hómunkások és kukások menedzselése. Példásan helytállt, amíg erre szükség volt. A munka végén megint egymás szemébe néztünk, mosolyogtunk, megköszöntünk egymásnak mindent, megszorítottuk egymás kezét és elbúcsúztunk egymástól.

Sok év telt el. Az OEE Pilisi Csoportja titkára lettem. Farsangkor családi esteket rendeztem. Ezeken az esteken – ha meg tudtam oldani – műsorral is szolgáltunk.

Eszembe jutott Körmendi Gyula. Neki sok színész barátja volt. Felkerestem. Úgy fogadott, mintha előző nap délután találkoztunk volna utoljára. Persze, hogy segítetek! Mit szólsz Bessenyei Ferenchez? A részletek tisztázása végett utána ő jött hozzánk.

Bessenyei Ferenc műsort adott az OEE Pilisi Csoportja farsangi bálján. Ingyen. – Csak nem képzeli, hogy kérek valamit! Engem erre Gyuszi kért meg!

Megint sok év telt el. Elhunyt Marjai Zoltán. A temetésén találkoztam Gyulával. Éppen úgy mosolyogtunk egymásra, mint mindig, valahányszor találkoztunk. Tudod, mit emlegetek leggyakrabban veled kapcsolatosan Bánó Laci? Azt, hogy ti a kávéhoz szalvétát is adtok.

Többször elgondolkodtam ezen. Milyen különös az élet, hogy kettőnk kapcsolatában Gyula ezt a szalvétát így jegyezte.

Néhány hónapja Kati húgom – gyógytornász – hívott fel telefonon:

– Laci! Ismersz egy Körmendi Gyula nevű erdőszet?

– Hogyne! Mi van vele?

– Itt fekszik a kórházunkban. Én is kezeltem. Nevem hallván megkérdezte, hogy ismerlek-e téged? Mondtam, hogy a bátyám vagy.

– Mi történt vele?

– Nagy a baj. Hosszú.

– Mondd meg neki, hogy meglátogatom.

Rövidesen meg is látogattam. Nem ismertem meg. Ő viszont megismert engem. Könny szökött a szemébe. Párja, Márta elfogódott hangon szólított meg: Köszönöm, hogy nemcsak ígérte, hanem el is jött.

Gyula – amennyire ereje engedte – jószágon korholó hangon kiáltott fel: *Miket beszélsz! Erdész ígérte!*

Gyula rövidesen meghalt. A temetésére nem tudtam elmenni, mert a partecéduláját 3 nappal a temetés után vehettem át.

Kényszerű éreztem arra, hogy mindezt megírjam. Megírjam azt, hogy létezett egy kor, amikor az erdősz ígérete faktum volt, amikor az erdősz ígéretének teljesítéséhez nem férhetett kétség...

Gyuszikám!

Pihenj békében!

Bánó László